

## Arrest

nr. 93 653 van 14 december 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2012 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DECEUNINCK en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op 26 juli 1982 te Almaty, Kazachstan. In 2002 huwde u op wettige wijze met P. I. (...) (O.V.6.808.662) en samen hebben jullie 2 kinderen. Op 10 maart 2011, 's ochtends, werd uw partner door zijn vriend, een zekere D. (...), gevraagd om 3 Oeigoeren van Chundzha naar zijn woonplaats in Almaty te brengen, niet ver van jullie*

eigen woonplaats. De 3 Oeigoerse mannen kwamen uit China. Uw partner zou hen naar D. (...) brengen en daarvoor zou uw partner 200 \$ betaald krijgen. Zoals was afgesproken, haalde uw partner de 3 onbekenden op bij een bekende standplaats in Chundzha. Bij het binnenrijden van Almaty werd hij onverwacht tegengehouden bij een wegversperring. Hij werd uit zijn taxi gehaald, geboeid en meegenomen naar een gebouw van de Nationale Geheime Dienst, de KNB. Uw partner werd er meermaals ondervraagd en daarbij werd hij ook hard geslagen. Onder druk van zijn ondervragers, bekende uw partner uiteindelijk dat hij in opdracht van zijn vriend D. (...) had gehandeld. Hij bekende dat D. (...) hem de opdracht had gegeven om 3 Oeigoeren te vervoeren. In het gebouw waarin uw partner werd vastgehouden, werd hij geconfronteerd met een kennelijk zwaar toegetakelde D. (...). Uw partner moest hem identificeren. Nadien kreeg uw partner van een onderzoeker te horen dat hij zou worden vrijgelaten op voorwaarde dat voor zijn vrijlating zou worden betaald. Uw partner gaf de gegevens van zijn vader door. Uw schoonvader betaalde uiteindelijk 10.000 Dollar voor de vrijlating van uw partner. Uw schoonvader bracht uw partner op 24 maart 2011 tegen de avond naar huis, waar hij een tijdje zou bekomen. Dezelfde avond voelde uw partner zich onwel. Uw schoonvader bracht hem naar een vriend, een arts gespecialiseerd in acupunctuur. Daar zou uw partner 3 dagen verblijven, maar uw schoonvader vond het veiliger om daarna voor uw partner een onderkomen te regelen bij een andere vriend. Hij bleef bij hem tot aan uw vlucht uit Kazachstan. U verliet Kazachstan op 30 april 2011. Die ochtend pas zag u uw partner terug. Per vliegtuig reisden jullie naar Kiev (Oekraïne), om van daaruit verder te vliegen naar Vilnius (Litouwen). Vanuit Vilnius reisde u per wagen via Polen en Duitsland naar België. U bereikte België op 5 mei 2011 en vroeg er, samen met uw partner, asiel bij de bevoegde instanties.

#### B. Motivering

Welnu, u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.4) voor het Commissariaat-generaal dat u zich beroept op de problemen van uw partner, P. I. (...) (O.V.6.808.662). Tevens verklaart u dat u zélf geen problemen hebt gekend in uw herkomstland, die volledig losstaan van de problemen van uw echtgenoot (CGVS, gehoorverslag p.4) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van Vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner, P. I. (...) (O.V.6.808.662), is genomen, wordt verwezen naar de beslissing inzake zijn asielaanvraag, die luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met de autoriteiten in uw herkomstland. Tijdens het vervoeren van 3 Oeigoeren, die naar Kazachstan reisden vanuit China, werd u opgepakt en vervolgens 2 weken vastgehouden door de geheime dienst. Na betaling van losgeld werd u weliswaar vrijgelaten, maar u besliste niettemin om uw herkomstland te verlaten uit vrees voor vervolging.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk echter uit in ernstigere problemen.

Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u een dergelijk profiel zou worden toegeschreven. Als taxichauffeur vervoerde u enkel 3 u onbekende Oeigoeren. Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt ontegensprekelijk uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier. Immers dient benadrukt te worden dat u op essentiële punten van uw asielrelaas onaannemelijk onwetend bent en tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat u onaannemelijk onwetend bent over een persoon die een essentiële rol speelt in uw asielrelaas. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op vraag van uw vriend, een zekere D. (...), 3 Oeigoeren zou gaan ophalen in Chundzha. Welnu, van de genaamde D. (...) kent u de familienaam niet eens (CGVS, gehoorverslag dd.27.08.2012, p.7). U weet niet of uw vriend werkte noch wat zijn bron van inkomsten was (CGVS, p.7). U denkt dat D. (...) gehuwd was, maar de naam van zijn vrouw herinnert u zich niet (CGVS, p.7). U verklaart dat D. (...) 2 zonen had, maar ook hun namen kent u niet (CGVS, p.8). Aangezien u verklaarde dat u D. (...) goed en reeds geruime tijd - meerdere jaren - kende (CGVS, p.7&8), werd u gevraagd of hij mogelijk ooit iets te maken had met Oeigoerse separatisten of in dat verband ooit ondervraagd werd (door de autoriteiten), maar u erkent daaromtrent totaal onwetend te zijn (CGVS, p.8). Er mocht van u verwacht worden dat u meer informatie

zou kunnen verstrekken over een goede vriend, die u bovendien al geruime tijd kende, en door wiens verzoek om 3 Oeigoeren te gaan ophalen u uiteindelijk in aanraking zou komen met de autoriteiten. Dat u over een dergelijk cruciaal persoon in uw asielrelaas dermate onwetend bent, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw reeds aangetaste geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u geen enkel begin van materieel bewijs aanbrengt ter staving van uw asielrelaas, hoewel dit van asielzoekers, die verklaren in verband te zijn gebracht met de Oeigoerse separatistische beweging, verwacht wordt. Uit uw verklaringen moet immers blijken dat uw vriend D. (...) om het leven kwam, mogelijk omwille van banden met Oeigoerse separatisten, maar u staft zijn overlijden op geen enkele wijze door middel van enig materieel bewijs. Zo werd u gevraagd of u trachtte een bewijs te verkrijgen van het overlijden van uw vriend D. (...). Aanvankelijk verklaart u (CGVS, p.9) dat u dit niet persoonlijk kon doen omdat u ondergedoken was, maar vervolgens erkent u op geen enkel moment bezig te zijn geweest met het verzamelen van relevant bewijsmateriaal in verband met diens overlijden (CGVS, p.9). Evenmin bent u actief op zoek gegaan naar eventueel materieel bewijs in de media; u veronderstelt dat er niets gepubliceerd werd, maar u erkent het later evenmin nog nagetrokken te hebben omdat dit volgens u zinloos was (CGVS, p.9). Dat u geen enkel begin van materieel bewijs aanbrengt over het overlijden van uw vriend, maar evenmin over enig ander aspect van uw relaas, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende 2 weken (van 10 maart tot 24 maart 2011) in hechtenis verbleef bij de geheime dienst KNB. Welnu, inzake uw vrijlating en daaropvolgende onderduiking werden aanzienlijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt uitgehold.

U verklaarde (CGVS, p.11) dat bij uw terugkeer naar huis – na uw vrijlating – uw aangezicht vol met bloed was. Aan uw partner werd gevraagd of u verwondingen in het aangezicht had bij uw terugkeer uit gevangenschap (CGVS, gehoor partner, p.5), waarop zij verklaarde dat u wel blauwe plekken had, maar dat er niet meteen bloed te zien was. Uw partner werd daarop geconfronteerd met uw aanzienlijk afwijkende verklaringen, waarop zij enkel verklaart daar op dat ogenblik niet zo op gelet te hebben (CGVS, gehoorverslag partner, p.5), hetgeen niet afdoende is als uitleg. Immers, van beide partners mocht verwacht worden dat zij herkenbare kwetsuren in uw aangezicht, na een twee weken durende detentie, minstens op gelijkaardige wijze zouden beschrijven, wat hier niet het geval is. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondergraven.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u na uw vrijlating eerst naar huis ging om later die dag door uw vader naar een arts – gespecialiseerd in acupunctuur – gebracht te worden. Uzelf verklaarde (CGVS, p.11) reeds op de avond van uw terugkeer naar de genoemde arts gebracht te zijn, omstreeks 6 uur en bovendien zou uw partner getuige geweest zijn van uw vertrek; u was nog niet zo lang thuis. Uw partner verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.5) dat u en uw vader 's nachts weggingen, in het geniep en dat zij jullie niet zag vertrekken. Uw partner werd met uw verklaringen geconfronteerd (CGVS, gehoorverslag partner, p.5), maar zij beweerde enkel geen verklaring te kunnen bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor deze uiteraard niet opgeheven wordt. Bovendien verklaarde uw partner eerder (CGVS, gehoorverslag partner, p.4) dat u 's avonds naar huis werd gebracht – en niet kort na de middag, niet later dan 3 uur, zoals uzelf verklaarde (CGVS, p.10). Dat u en uw partner dermate tegenstrijdig zijn over het tijdsverloop tussen uw terugkeer en uw definitieve vertrek uit uw woonst, doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan eveneens ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen, waaruit moet blijken dat u na uw vrijlating tot aan het moment dat u uw herkomstland verliet, ondergedoken leefde. U verklaart in dat verband dat u een maand ondergedoken was bij een vriend van uw vader en u constant bij hem in zijn appartement verbleef (CGVS, p.11&12), maar van deze persoon kent u enkel de voornaam (CGVS, p. 11), hetgeen minstens opmerkelijk is, daar u geruime tijd bij hem verbleef. Belangrijker is echter de vaststelling dat uw verklaringen en deze van uw partner tegenstrijdig zijn over het al dan niet onderhouden van contacten tijdens uw onderduiking. Uzelf verklaarde nog telefonisch contact met uw partner te onderhouden (CGVS, p.12) en van die gelegenheid maakte u gebruik om met uw oudste zoon te spreken (CGVS, p.13). Uw partner verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.5) dat jullie op geen enkele wijze contact hielden in de periode waarin u ondergedoken was. Uw partner werd met uw verklaringen geconfronteerd, maar zij verklaart enkel dat u zich dan vergist en verder begrijpt zij niet waarom u dermate afwijkende verklaringen aflegde (CGVS, gehoorverslag partner, p.5). Hierdoor blijft de vastgestelde tegenstrijdigheid overeind. Op basis van de vaststelling dat u de familienaam niet kent van de persoon bij wie u de maand voorafgaand aan uw vlucht verbleef, maar vooral tegenstrijdig bent met uw partner over het al dan niet onderhouden van contacten, ontstaat gereede twijfel over uw bewering, als zou u, voorafgaand aan uw vertrek, ondergedoken geleefd hebben uit angst gevat te worden door de autoriteiten in Kazachstan. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

*Bevestiging van uw manifest gebrek aan geloofwaardigheid werd nog gevonden in uw verklaringen over uw vlucht vanuit uw herkomstland naar België.*

*Zonder in het bezit te zijn van uw identiteitskaart verliet u Kazachstan (CGVS, p.3) per vliegtuig. U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u reisde (CGVS, p.3). Op de luchthaven van Almaty werd u niet persoonlijk gecontroleerd; het was uw begeleider die alle documenten toonde. Bij aankomst, in de luchthaven van Kiev, Oekraïne, werd u evenmin persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p.3). Vanuit Kiev reisde u, eveneens per vliegtuig door naar Vilnius, Litouwen, maar ook daar werd u, naar eigen zeggen, niet aan enige persoonlijke controle onderworpen (CGVS, p.4). Vanuit Litouwen reisde u over land, via Duitsland en Polen, naar België. Ook bij binnenkomst in Polen merkte u niets van controle (CGVS, p.4). Uw begeleider zou (reis)documenten voor u gebruikt hebben, maar u bent totaal onwetend over de inhoud ervan (CGVS, p.4). U beweert dat er totaal geen afspraken werden gemaakt met de passeur over wat u moest doen of zeggen bij een eventuele persoonlijke controle (CGVS, p.4). Welnu, aan dergelijke verklaringen kan geen geloof gehecht worden, zeker in het licht van het reeds bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat de veiligheidscontroles op de luchthaven van Almaty conform internationale standaarden gebeuren en dat voor alle luchtvaartmaatschappijen die vanuit en naar Almaty vliegen, wat niet te rijmen valt met uw verklaringen over uw vertrek vanuit Almaty. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen, volgens dewelke u op geen enkel moment zou zijn onderworpen aan een persoonlijke controle bij binnenkomst van de Schengen-zone. Immers, uit andere bijgevoegde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, wat evenmin te rijmen valt met uw verklaringen. Ten slotte bent u totaal onwetend over de inhoud van de voor u (en uw partner) gebruikte reisdocumenten, waarover u door de passeur niet zou ingelicht zijn. Ook dit is niet geloofwaardig daar mensensmokkelaars strafrechtelijke vervolging riskeren bij betrapting.*

*Bijgevolg kan van hen verwacht worden dat ze hun klanten minstens op de hoogte brengen van de inhoud van de voor hen gebruikte reisdocumenten en de gebruikte identiteitsgegevens. Uw verklaringen over uw vlucht kunnen dan ook als totaal ongeloofwaardig bestempeld worden. Deze vaststelling is zwaarwichtig omdat zo minstens het vermoeden ontstaat dat u bewust reis- en/of identiteitsdocumenten tracht te verheimelijken voor de Belgische asielinstanties. In dat verband kan trouwens nog opgemerkt worden dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, in casu uw identiteitskaart, niet hebt voorgelegd en uw verklaring daarvoor is niet afdoende te noemen. U liet uw identiteitskaart in Kazachstan achter, want u vond het niet nodig ze mee te nemen omdat u uw rijbewijs zou meenemen als identiteitsbewijs (CGVS, p.5).*

*Op basis van de hiervoor beschreven elementen kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.*

*Tot slot dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legde een kopie voor van uw in Kazachstan uitgereikt rijbewijs en de identiteitskaart van uw partner. Deze documenten bevatten gegevens over jullie identiteit die, in het kader van huidige asielaanvraag, niet betwist wordt. Wat betreft uw identiteitskaart, uw identiteitsdocument bij uitstek, wordt verwezen naar een eerder gedane vaststelling. Eveneens kan hier verwezen worden naar de opmerking over het niet voorleggen van relevante bewijsstukken. De documenten die u hebt voorgelegd werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag.*

*Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, N. I. (...) (O.V.6.808.662), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. "*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij haalt in een enig middel het volgende aan: *“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 197, 198, 199 en 203 van de ‘Handbook on procedures and Criteria for Determining Refugee Status’, van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het B. W., artikel 870 van het Ger. Wb. en artikelen 195, 196 en 197 van de ‘Handbook on procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ (manifeste appreciatiefout).”*

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 57/7bis zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”* Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenisrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de Belgische autoriteiten en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is te dezen niet dienstig daar de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is; dat artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek als dusdanig niet van toepassing is op de rechtspleging voor het CGVS.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel document of bewijs neerlegt ter staving van haar asielrelaas werpt verzoekende partij op dat in Kazachstan geen persvrijheid heerst door te stellen dat *“Kazachstan pas op de 128<sup>e</sup> (...) plaats van de landen inzake de persvrijheid staat”* en dat *“het dan ook hoogst onwaarschijnlijk is dat het lot van D. (...) aangekaart zou worden in de media”*. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat er geen persvrijheid heerst in Kazachstan, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft die de verzoekende partij op generlei wijze met enige objectieve informatie onderbouwt. Daarenboven verwijst de Raad naar het gehoor van de echtgenoot van verzoekende partij, waar deze toegeeft niet eens moeite te hebben gedaan om een bewijs van het overlijden van D. te bekomen: *“(...) maar ja, ik ben er niet mee bezig geweest. Het heeft me nooit bezig gehouden (...)”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 9), hetgeen een houding is die niet van een asielzoeker verwacht wordt. De bewijslast berust, zoals reeds aangehaald, bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De media is hierbij niet het enige kanaal via hetwelk dergelijk bewijs verkregen kan worden. Men had bijvoorbeeld kunnen pogen het bewijs te bekomen via de ouders van D. Immers, de echtgenoot van verzoekende partij stelt zelf tijdens het gehoor dat het waarschijnlijk is dat de ouders van D. een document hebben van dit overlijden (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 9). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat een ernstige inspanning ondernomen wordt om het overlijden van D. te bewijzen, aangezien dit een essentieel onderdeel betreft van het asielrelaas.

2.2.6. Verwerende partij stelt dat er van de echtgenoot van verzoekende partij verwacht mocht worden dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken over D., een persoon die een essentiële rol speelt in het asielrelaas. Zo wist hij niet of D. ooit iets te maken had met Oeigoerse separatisten en of D. ooit in dat verband ondervraagd werd door de autoriteiten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 8). Evenmin wist hij wat de familienaam van D. was, wat de naam van zijn vrouw was, wat de namen van de zonen van D. waren, wat de bron van inkomsten was van D. en of D. werkte (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 7-8). Verzoekende partij tracht deze onwetendheden van haar echtgenoot te vergoelijken door te stellen dat het feit dat je iemand reeds gedurende meerdere jaren kent, niet noodzakelijk betekent dat je ook de verborgen kanten van deze persoon kent. Bovendien stelt ze dat wanneer haar echtgenoot de kans had om tegen betaling D. ten dienste te zijn, en dit voor de eerste maal, niet betekent dat haar echtgenoot hierdoor plots op de hoogte werd gebracht van de clandestiene activiteiten van D.

De Raad sluit zich aan bij de stelling van verwerende partij dat er van de echtgenoot van verzoekende partij verwacht mocht worden dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken over D., een persoon die een essentiële rol speelt in het asielrelaas. Daar waar de Raad er nog kan inkomen dat men niet per se op de hoogte is van clandestiene activiteiten van een ander, vindt de Raad het echter niet aannemelijk dat de echtgenoot van verzoekende partij totaal onwetend was over bepaalde basisinformatie van D., zoals zijn familienaam, de namen van zijn vrouw en zonen, wat zijn bron van inkomsten was en of hij werkte. Men dient dan ook al deze onwetendheden in verband met persoon D. samen te lezen. Bovendien zijn de onwetendheden des te treffender gezien het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij zelf verklaarde D. goed te kennen en dit reeds een geruime tijd. De verwerende partij oordeelde dan ook correct dat het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij dermate onwetend was over een cruciaal persoon in het asielrelaas, in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.7.1. Aangaande enkele vermeende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot inzake de vrijlating van haar echtgenoot en diens daaropvolgende onderduiking, benadrukt verzoekende partij voorts het volgende.

Betreffende de door verwerende partij vastgestelde contradictie tussen de beweringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenoot aangaande het al dan niet bebloede aangezicht van de echtgenoot van verzoekende partij bij diens terugkeer na de vrijlating, stelt verzoekende partij dat er slechts een nuanceverschil is tussen enerzijds “veel bloed” en anderzijds “niet meteen bloed zien” en dat dergelijk nuanceverschil niet kan bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij en haar echtgenoot. Verder herhaalt verzoekende partij dat ze bij de thuiskomst van haar echtgenoot zag dat hij zwaar was toegetakeld. Volgens verzoekende partij is de vermelding van het al dan niet aanwezig zijn van veel bloed op het gezicht nog weinig relevant.

In verband met de inconsistenties betreffende het tijdstip van thuiskomst en vertrek van de echtgenoot van verzoekende partij na diens vrijlating door de Nationale Geheime Dienst, de KNB, stelt verzoekende partij dat ingevolge het tijdsverloop en de complexiteit van de opeenvolgende gebeurtenissen makkelijk vergissingen omtrent het tijdstip van feiten kunnen worden gemaakt. Bovendien, zo stelt verzoekende partij, is het in die periode vrij snel donker waardoor overgangen van namiddag naar avond makkelijk verward kunnen worden.

Inzake de tegenstrijdigheden over het al dan niet onderhouden van contact tussen verzoekende partij en haar echtgenoot tijdens het onderduiken van deze laatste, blijft verzoekende partij erbij dat ze tijdens het onderduiken van haar echtgenoot geen rechtstreeks contact met hem had. Verzoekende partij stelt evenwel dat de mogelijkheid erin bestaat dat haar echtgenoot wel contact had met de oudste zoon, buiten verzoekende partij om.

2.2.7.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

De Raad ziet niet in hoe het verschil tussen “veel bloed” en anderzijds “niet meteen bloed te zien” slechts een nuanceverschil betreft. Bovendien antwoordt verzoekende partij op de vraag of haar echtgenoot verwondingen had in het aangezicht, uitdrukkelijk dat hij enkel blauwe plekken had, maar geen open wonden en dat er niet meteen bloed te zien was (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 5). Wanneer verzoekende partij tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met de tegenstrijdige verklaringen van haar echtgenoot – namelijk dat zijn aangezicht onder het bloed zat – stelt verzoekende partij dat ze daar toen niet zo op heeft gelet (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 5). Gezien de inconsistentie tussen haar oorspronkelijke verklaring waarbij ze uitdrukkelijk stelt dat het gezicht van haar echtgenoot niet bebloed was, enerzijds, en haar daaropvolgende verklaring dat ze er niet zo op heeft gelet, en gezien het feit dat verzoekende partij in haar verzoekschrift louter herhaalt dat ze bij de thuiskomst van haar echtgenoot zag dat hij zwaar was toegetakeld, slaagt verzoekende partij er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontkrachten.

In verband met het argument dat er makkelijk vergissingen omtrent het tijdstip van feiten kunnen worden gemaakt ingevolge het tijdsverloop en de complexiteit van de opeenvolgende gebeurtenissen en ingevolge het feit dat het in die periode vrij snel donker wordt waardoor overgangen van namiddag naar avond makkelijk verward kunnen worden, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaringen heeft afgelegd die flagrant tegenstrijdig zijn met

de verklaringen van haar echtgenoot. Zo verklaarde de echtgenoot van verzoekende partij tijdens zijn gehoor dat hij na zijn vrijlating eerst naar huis was gegaan – volgens zijn verklaringen kort na de middag, niet later dan 15u (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 10) en later die dag, omstreeks 18u door zijn vader naar een arts werd gebracht (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p.11) en dat verzoekende partij getuige zou zijn geweest van zijn vertrek naar de arts (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 11). Verzoekende partij verklaarde daarentegen dat haar echtgenoot 's avonds, en niet kort na de middag, naar huis werd gebracht (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p. 4) en dat haar echtgenoot en zijn vader 's nachts weggingen, in het geniep, en dat ze geen getuige was van het vertrek (administratief dossier, stuk 3b, gehoorverslag CGVS van 27 augustus 2012, p.5). Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop en de complexiteit van de opeenvolgende gebeurtenissen, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan. Bovendien geldt dit des te meer gezien de eenvoud van de elementen in het asielrelaas waarop de tegenstrijdigheden werden vastgesteld, meer in het bijzonder het tijdstip van thuiskomst van de echtgenoot van verzoekende partij en het al dan niet getuige geweest zijn van het vertrek van de echtgenoot van verzoekende partij.

Wat betreft de door de CGVS vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekende partij en haar echtgenoot over het al dan niet onderhouden van contact tijdens het onderduiken van deze laatste, is het louter herhalen door verzoekende partij dat ze geen contact had met haar echtgenoot niet van aard om de vastgestelde tegenstrijdigheid te ontkrachten. Verzoekende partij laat na om concrete argumenten aan te brengen die haar verklaringen in een ander daglicht kunnen stellen. Ook de vermelding in het verzoekschrift dat de mogelijkheid bestaat dat haar echtgenoot contact had met de oudste zoon, buiten verzoekende partij om, is niet van aard om de tegenstrijdigheid te ontkrachten, aangezien verzoekende partij ook hier geen concrete elementen aanbrengt die zouden kunnen aantonen dat er inderdaad geen contact was tussen haar en haar echtgenoot. Daargelaten de juistheid van het feit dat er contact zou zijn geweest tussen haar echtgenoot en haar oudste zoon, buiten verzoekende partij om, wijst de Raad erop dat dit verweer in geen geval afbreuk doet aan de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het contact tussen verzoekende partij zelf en haar echtgenoot tijdens het onderduiken van de echtgenoot.

Deze door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.8. Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnd door de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij inzake de wijze waarop de reisweg werd afgelegd. Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij aan geen enkele persoonlijke controle werd onderworpen bij het binnenreizen van de Schengenzone, beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot het louter herhalen dat zij, haar echtgenoot en haar kinderen via een begeleider overal werden doorgeleid en dat de begeleider de reisdocumenten voor verzoekende partij, haar echtgenoot en haar kinderen heeft gebruikt zonder hen hierin te kennen.

Ook hier wijst de Raad erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder oordeelt de Raad dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas dat geen nadere verklaringen kunnen worden afgelegd omtrent de voor haar gezin gebruikte reisdocumenten. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Euro/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het

risico voor zowel het gezin van verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Om die reden acht de Raad het ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij en haar echtgenoot geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor hen gebruikte reisdocumenten en over hoe zij zich dienen te gedragen in het geval van een controle.

2.2.9.1. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekende partij te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104.820). Ze haalt aan dat onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de status te weigeren en dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Ze verwijst hiervoor naar artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on procedures and Criteria for Determining Refugee Status'. Eveneens wordt verwezen naar het beginsel van het voordeel van de twijfel (CCE 23 juni 2009, nr. 28 972; RvV 20 november 2008, nr. 18 937; RvV 19 mei 2009, nr. 27 489).

2.2.9.2. Aangaande de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar de verzoekende partij verwijst, merkt de Raad ten eerste op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Ook wat betreft het 'Handbook on procedures and Criteria for Determining Refugee Status' geldt dat dit geen bindend karakter heeft.

Ten tweede merkt de Raad op dat het voordeel van de twijfel, zoals reeds gesteld, slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). *In casu* blijkt echter uit de bestreden beslissing dat verwerende partij wel degelijk de opgeworpen feiten grondig heeft onderzocht. Het relaas werd nauwgezet geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een leugenachtig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

Daar waar verzoekende partij verwerende partij verwijt een manifeste appreciatiefout te hebben begaan door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekende partij te weerhouden, merkt de Raad ten slotte op dat verzoekende partij geen concrete elementen uit de bestreden beslissing naar voren haalt om inderdaad aan te tonen dat verwerende partij telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekende partij weerhield. Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.2.10. De vaststelling door verwerende partij dat de echtgenoot van verzoekende partij volledig onwetend is over elementaire informatie over D. – een cruciale persoon in het asielrelaas – en de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenoot betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, met name de toestand waarin de echtgenoot van verzoekende partij zich bevond bij zijn thuiskomst na de vrijlating, het tijdstip van diens thuiskomst en vertrek en het al dan niet onderhouden van contact tussen verzoekende partij en haar echtgenoot, en ten slotte de ongerijmdheden betreffende de reisweg, verhinderen aan het asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT